

Vice Bušelić

Famo Tubar

Nakladnik:
Općina Tučepi

Za nakladnika:
Ante Čobrnčić

Grafički urednik i naslovnica:
Vjeko Šimić

Lektura:
Draga Vranješ Vargović

Tisak:
Printera grupa - Zagreb

CIP - Katalogizacija u publikaciji
SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA
U SPLITU

UDK 821.163.42-1

BUŠELIĆ, Vice
Samo jubav / Vice Bušelić. - Tučepi :
Općina Tučepi, 2016.

Str. 5-6: Pjesnički odjeci Bušelićeve
zbirke Samo jubav / Veljko Barbieri.

ISBN 978-953-98174-5-7

160405024

© Copyright: Vice Bušelić, ožujak 2016.

Vice Bušelić

SAMO JUBAV

Pjesnički odjeci Bušelićeve zbirke

SAMO JUBAV

SAMO JUBAV Vice Bušelića, slojeviti je memoaristički, ambijentalni i emotivni album jednog originalnog mikrokozmosa, u kojem autor vješto u poetski slijed dijalektalno slaže i povezuje stvarne i imaginarne stanovnike jednog osobitog dijela Sride Sela, koja se u pjesnikovoj intimi i poetskom izričaju doimlje začarano, puna duhovnih i osjećajnih izazova, asocijacija i živog metaforičkog tkiva. U tom stvarnom ali i virtualnom raslinju, u mješavini unutrašnjih lomova bilja, sjemena koje se budi u zemlji i tijelu koje podrhtava od uzbuđenja i emocija, sjećanja na pretke i vlastitog potomka, intimističkih vizura koje prodiru kroz mali prozor pjesnikove kuće, pogledu kojim vlada velika koštela, u polumraku konobe, i neprestanom druženju planine i mora, sve se na samo Bušeliću znan način relativizira i ujedinjuje. Kao da sav njegov poetski inventar i izričaj živi po istom, a opet i po nekom svom ustroju, prelijeva se u kristalima eliptičnog pjesničkog govora, zgušnjava na istaknutim mjestima i rasplinjuje u zasebnim imaginativnim i smislenim obrascima.

Jedan od ovih pjesničkih odjeka možda najbolje objašnjava poetske, ali i astralno fizičke koordinate Bušelićeva svijeta u kojem on otkriva i razgoličuje i njega i sebe: Čekan te no ne dugo/ Anđele duše moje/ Da istinu kažeš/ Judima dobre voje.../ I evo me na godinu sedmu/ Skinuh robu svoju/ Gol ostah/ Za tebe „evo“/ Ka i za cili svit vodilja budi/ Ponizno čekah !!!/ S jubavju duši mojoj !!!!

Duhovno i tjelesno koje isijava iz njegova malog mikrokozmosa, osim što je bremenito upravo tim metafizičkim znakovljem, otkriva sve

te Bušelićeve trišnje, višnje, loze, masline, stabla i grmove, nebo, sunce, kišu, vjetar, koze, ovce, guje, sove, skarabeje, aromatično bilje, sve te špilje, vjetrove, valove, koje autor spominje izravno i neizravno. Kada ih spominje poistovjećuje ih s duhovnim svijetom, a ako ne oni se svjedno okupljaju oko malog ognjišta ili sjede u konobi njegova svijeta i daju nam jasno do znanja da su tu svom otkrivenom i skrivenom imaginariju. Bušelićeva zbirka SAMO JUBAV sadrži mnoga značenjska svojstva. Njegovi Gornji Tučepi ali i bogata pjesnikova intima, doimlju se bajkovito poput kakve zemlje čudesa iza Alisinog ogledala, a gdje god pak i melankolično i osamljeno. Gdje god uzbuđeno ali nikad ravnodušno, poput životno-fantazmagorične isprepletenosti i relativiteta.

Uranjaju u taj Bušelićev pjesnički i osobni rezervat, koji se proteže pod biokovskim kamenom, gustim zelenilom ali i modrinom mora. On nas draška raznim osobnostima, stanjima i svojstvima, suodnosima i situacijama, koji prevladavaju u pojedinom dijelu pjesnikova ambijenta, već prema tomu na kojeg tog trenutka posebno fokusira u svojim pjesničkim minijaturama, u svakoj strofi orkestrirane cjeline SAMO JUBAV. Mijena njezinih umnožaka iskazuje nam u prenešenom smislu i pjesnikov vanjski i unutarnji svijet kao stvorenje, mehanizam pokrenut na stvarnosno-imaginativni pogon.

Autoru u tako impostiranom svijetu preostaje jedino još poetski zadatak da iz raznih rakursa osluškuje vlastito disanje, zvukove, odjeke predaka i svoje kćeri i tajne rasporede, iskorake iz svagdašnjeg, vezivanje u čvrsti lanac života i ispadanje iz njega. Pa ostaje trajno traganje i potraga kao istinski pjesnički i životni bijeg od straha i samoće. Kako zaključuje pisac u jednoj od ključnih poetskih minijatura, svih pisanih na tvrdom gornjotučepskom minidijalektu: O hrabrosti koje nemaš/ Na kolina kleknuh/ Savih se ka mladica/ Niz vitar i tavinu/ Mir... / Oprosti, ne tražim/ Oprost ti dajen/ Jubavi,/ Samo jedna/ Da mi je sebe nač/ Pa tebe srist/ Pa stat/ Pa mučat/ Samo gledat jubavi/ Gurnin koltrinu s ponistre/ Nebilih ugleda/ Nebili čuja/ Pa i vidija/ Jubav samo jednu/ Vrime neda, a to san ja/ Samo vonj tila tvoga osta/ I ne triba otić/ Dok pišen/ O jubavi/ Samo jedna !!!/

NIT NERASKIDIVA

Čovik

I nasto nit neraskidiva
Šta me dovede
Do Njega ka san
Bi spreman...

I grij bi bija ne reć
I sebi priznat
Da nas dragi Bog dovede
U vrime spoznaje
Da smo mali...

Moran pisat jer u meni leži
Čvrsta spoznaja samog sebe.
Da ne bi Njega
Ka i "Onog" trećeg
Šta bi bilo...

I ruka moja večeras
Lagano iđe po ovoj karti
Ka i život naš.
Bija odi oli digo drugo,
Svejedno je znan.
Rastavit ne moreš,
Niti triba...

Ćutin proliće u jeseni,
Ćutin dobrotu,
Ćutin i vidin.
Bogu fala na svemu.
Na Lazu priča ispričana ,
Ka na dvorima Njegovin,
A jopet zajedno.
I bi tako!

Put ovozemaljski

Evo puten iden,
Bosih nogu,
Ne zastajkujem,
Ne dodirujem,
Put ovozemaljski.

Da mi se u ticu pritvorit,
A mogu.
Da mi je sunce bit,
A mogu.
Da mi je žedan bit,
A vode ne tražit.
Gladna usta naist,
A glad ne ćutit,
Puten ovozemaljskim.

Ponizno te molin
"Tebe" šta sve znaš,
A nikomu ne govoriš.
Samo svića na stolu,
Šta treptaj da,
Ka miris jubavi,
Šta se na tren kala,
Na put ovozemaljski.

U prsima držin,
Vanka ne more izać,
Ka san šta ga sanjaš,
A ujutro zaboraviš.
Ka i nit što nas spaja,
A ne vidiš.
Putima ovozemaljskim!

Kad ne mogu ja

I vatan zraka u prsa,
Udahom bol postaje jača,
Tražeć cili život
Samo ono šta
Šta se ljubav zove...

I doklen i kako
U boli satkanoj
Ostah,
Samoće tila
U boli satkanoj
Kad ne mogu...

Put mi kaži,
Put ljubavi,
Put,
Kad ne mogu,
Put mi kaži Ljubavi!

U miru nemira

Šta me prožimje
Cilin tilon,
Treperi u meni
Imenon svojjin?
Čežnja...

Nemira u meni,
A u miru sa sobom
Traži puno od mene,
A ne mogu dat.i
Samo tiha čežnja...

Da mi je mira u meni
Ka šterika na stolu,
Ka bolcun uspravni,
Tražeći sebe
U miru nemira.
Da mi je...

Pusti me vitrima

Ma pusti me vitrima šta pušu
U zanosu igre s oblacima,
Ma pusti me vitrima,
Pusti me...

Iznad mene igra, a
U meni nemir duše s tilon.
Ma pusti me vitrima,
Pusti me...

I evo me trčen
I evo me poskakujem
I evo me radosti.
Ma pusti me vitrima...

U zanosu igre san
Zagrnut vitrima mojin,
Ma pusti me vitrima,
Pusti me...

Tako sam mali

Tako sam mali
Pod ovin nebon
Jubavi.
Mali, jubavi...

Na kolinima golin
Hodin tebi,
Tebi ponizno,
Ne dišen...
Samo blagoslov tražim...

O kako sam mali,
U srcu tebe nosin,
Dušu svoju tebi
Dan.
Tebi.
Samo blagoslov tražim...

I evo me.
Dodir ruke na
Timenu mome,
Dotaka me,
Dotaka...
Tako sam mali...

Za znane i neznane trenutke

U ljubavi san,
U ljubav stigoh,
More ljubavi kojim plovim.

U ljubavi san
Ka dite u materi,
U ljubavi san...
Gol...

Ni tren samoće, mada...
Nit pojubca na obrazu,
U ljubavi san...

Pa poželih, a smin,
Pa pomislih da je,
Mada nije, a je,
U ljubavi san...

Ćutin jugo di vonja,
Jugo od juga.
Tin puten ljubav dolazi,
U ljubavi san...

Koji je dan?
Niti ne znam da sam živ.
Za ljubav u ljubavi,
Za znane i neznane.
U ljubavi jesan,
U ljubavi hoću bit...

Zanavik

Dat se znam,
Zanavik
I...

Srce moje, evo ga,
Na stolu stoji,
Zanavik
Stoji...

Otkucaj jedan, pa...
Otkucaj drugi, pa...
Čekam treći,
Stoji, a ja čekam.

Uteć ne moš,
Čeka, ne čeka, mislija ili
Misliti ne...
Jubiti, jubiti...

Pa evo ga na moje,
Pa evo ga opet,
Zanavik...

Srce moje, treći put,
Treći, ne mislim
Zanavik.

Na tren, dah
Kroz ponistru prođe.
Ne trepnuh.

Znam...

Zanavik, znam!

Vrime

Dobih vrime za vrime,
Dobih...
Dobih ono šta mi treba,
Dobih...

U vrimenu dobih mudrost,
U njoj dobih sebe,
U sebi dobih vrime,
Vrime dobih...

Da mi je vrime s njon,
Da mi je, a nije.
Vrime dobih,
Vrime ka i nju...

Vratit ne mogu,
Sjećanje osta,
A onda ona ka i...
Ka i vrime.

Dobih vrime na tren...
Volija bih da ostane
Vrime vrimenu,
Ka i ona meni
Vrime...

I to je život

Na lozi rodi grožđe,
Jubin list jutro svako.
Uprti pogled prima suncu,
Niza skale u život...

Buđenjem spoznah dah života.
Kap u moru, a mislimo puno.
Život, daš njega za nju...
U ljubavi, ka i žmul vina na stolu...

Pa opet, daš sebe, jer...
Dat se moraš i tribaš,
Za nika druga vrimena...
Judi i žena sritnih.
I to je život...

Davanje, davanje, od čekanja
Tuga nastaje.
Od tuge razum gubimo.
Sebe dasmo, kap jesmo u...
I to bi život...

Kraja nema, odeš pa se vratiš,
Pa zaliješ sime u vrtlu,
Pa nasmiješ se,
Odeš...
To i je život...

Odeš, a ne odeš,
Jer odlaska bez povratka
Niti nema.
Život, i to je život!

Zašto

Noći besane, o
Jutra tmurna,
Zašto mi daješ
A ne tražim to...

A ponizno molim,
Na kolinima hodim,
Putem pokazanim.
O zašto mi...?

I ne tražim puno.
Samo zraka i
Jubavi.
O zašto mi...
Molim te...

I budit ću se ja
S noćima snenim,
S jutrima nježnim,
S dahom jubavi
Na sebi.
O,
O zašto mi...?

Imati sebe

U vrimenu života
Dajuć se,
Na ramenima brime,
U prsin čežnja.
Imati sebe...
Kako?

Eh, da mi je leptir postat,
Pa od cvita do cvita...
Da mi je sebe imat.
Kako?

Okovima vezan jesam,
Snovima prepušten moru,
Moru ka i ljubavi,
Moru ka i sebi.
Eh, da mi je sebe imat!

Skidam plašt sivi,
Dušu otvorih na tren,
Spoznah istinu o sebi.
U miris rose se pritvorih,
Rose šta traje
Ka i ja,
Imati sebe,
Spoznah!

Na tren zastah

Ne okrećem se,
Ne osvrćem se,
Ne gledam iza sebe,
Samo naprid...

Što bih ja
Od pogeda unatrag,
Od dana prošlih,
Jubavi, oprosta, ka i
Svega, svega od
Života što dolazi.

Htijenje malog čovika
Ka stina,
Ne vaja se,
Ravno stoji ka i
Svića moja uz mene.

Duša ka i tilo
Mir traži u...
Naći hoće u...
Jubavi šta je
I kad nije, a je,
Oprost, dah.

Ne želim okret,
Dam ga nekom drugom,
Po želji njih...
Samo sunce moje
Šta kostelu zoron obasja.
Naprid, dan za dan,
Noć za noć,
Jubav za jubav,
Dat se oću...

U pustinji sam

Bez vode,
Bez vina,
Bez ljubavi san.
Samo vitar suvi
U pustinji...

Samo nebo želju zna
Ka i sunce žarko.
U pustinji sam
Sam...

Ispucale usne,
Znoj se suši,
Prašina oko mene,
U pustinji...

I nađoh vode
I vina
I ljubavi.
U pustinji,
Sam sa sobom
Nađoh...

Da mi je suze sakrit

Ma da mi je suze sakrit
Lapišon mojin,
Iz dna duše moje
O Bože da mi je...

I nedan se i...
I lapiš piše,
I tilo se bori,
Samo ne znan s kin...

Da mi je suzu sakrit,
Duši mojoj radost
Dat.
Da mi je...

U boli sam sa sobom,
Ništa ne vidin,
Niti čujen.
Samo zvuk lapiša
Po karti ovoj.
Da mi je suze sakrit,
Duši radost dat.
Da mi je...

Mislim

Dakle postojim...
Osjećam, dakle živim.
Ni trun lipoga...
Mir...

Mislim, mislim da stvaram
Prazne riči na karti.
Tilo je tu,
No ne i "ono" s njim...

Dašak vitra ne dolazi,
Sve je utonilo u noć.
Svića postojana, no ne i ja.
Gubim se...

Opet mislim, mislim da mislim,
To što imam, ne znam,
To što znam, dam.
Na tren pokušam.
Vidiš "ga", no neznaš...

U strahu ljubavi
Samoća to i nije.
Otkrijemo se
Tražeć da nam dođe.
Ne moš protiv sebe,
Ne moš ni protiv nje...

Eh, da mi je ljubavi moje,
Tu...
Mislim, pa i ne!

Putujem

Putujem dušom, ne i tilom,
Putujem putem tvojiin,
O ljubavi žarke...

Putujem, a misli u povratku.
Putujem srcem,
Putujem ne i čežnjom.
Ja putujem...

Samo da se vrati,
Ja putujem...

O, putovati u povratku,
Putovati u zanosu,
Putovati...
S čežnjom putovati.
Ja putujem...

Kako mi znači

Ma kako mi znači
Jedna ruka pružena,
Ma kako mi u prolitnje popodne
Ruka jedna...

Ma kako mi znači
Rič, osmij, pogled.
O kako mi,
U prolitnje popodne,
Znači...

O kako mi
Duša treperi,
Rič,
Osmij,
Pogled,
U prolitnje popodne.
Ma kako mi znači...

Na izlasku sunca

Otvarajuć snene oči
Opasan tilon svojih
U moru moje dobrote
Di joj ne vidin kraja...

A mislija san
Da me nije druge
Ruke vode,
Da me vode
Puten koji to nije,
Nije opasan tilon... mojih

Razborit jesan
U izlasku sunca,
Novin danom,
Dobrotom,
Poniznošću.
Jubin "Njega" ...
U izlasku sunca...

Odnekud

Kao litnji povjetarac
Topal nježan kao...
Pojavi se odnekud!

U vrimena moja
Ka i u mene,
Odnekud,
Mir i spokoj promini,
Odnekud!

Sritoh sebe u mirisu tom,
Sritoh i više od tog...
Odnekud,
Povjetarac litnji donese,
Odnekud!

Sokol zna,
No ne i ja,
Da čekanju vrime je prošlo,
Odnekud vitar donese,
Povjetarac,
Odnekud.

Pa se na tren vratih sebi,
Ne bil mir i spokoj,
No nemoš, a...
Odnekud!

Vrata ka i sebe,
Ostavih otvorena,
Ne bil vitar sta,
Ne bil odnekud došla,
Došla e...
Odnekud za mene,
U spokoju mira mog...

Za nika nova vrimena

Ka i vitar šta dođe
Pa stane,
Ka i kiša
Nevrime ovo
Sunce zemju obasja.

Nit moreš, nit ne moreš,
Nit kažeš, nit pitaš,
Samo ćutiš
Nika nova vrimena.

U tilu osta tliko
Da ga drži da ne padne,
Ka i sat na zidu šta otkucava
Vrime,
Vrime za vrime
I nova vrimena.

Pokošena trava osta,
Cviće u proliće zavonja,
A ne znaš šta te čeka
U nika nova vrimena
Jubavi oprosta i davanja.

Čovika mala
Ka šta san...

Znaš li kad ti je svejedno

Tilo osićaš ko tupinu,
Sve je svejedno,
Tilo Bogu daješ...
Nekog doma nema
Nikog... čak ni tog.

Dan, vrime, ne znaš,
Sunce ne vidiš,
Za tobom ti ni briga,
Samo vira u druga svoga
Sve je stalo...
A i da nije,
Doma nemaš nikoga!

Ništa ne ćutiš,
Podikad srce tupo udre,
Saznanje da si živ,
Svejedno ti!

Kad bi moga vrime vratit,
Kad bi moga mrtve dignit.
Samo sićanja ostala,
Boli puna.
Doma nikog nemaš.

A i da imaš
Svejedno ti!

Osta zadnja ova priča,
O ratu mom.
Druga prijateljstva
Ka i ljubavi uvijek malo...

Zraka mi daj

Tonin polako u bezdan,
Tilo puštan u slobodan pad.
Nit da trepnem,
Nit da išta ćutin,
Nit mi tilo išta govori.
Ono ka i sve drugo,
Nestaje polako,
Duša zraka traži.

Neka zapisi moji traju,
Neka traju ka i tilo,
Tilo molano u bezdan,
Bez krika, bez šuma,
Ne čuti ništa.
Samo duša vapije,
Zraka, zraka mi dajte...

Pomalo dolazin k sebi,
Ćutin ruke, noge, tilo,
Ćutin al ne ćutin.
Samo nju čujen.
Duša vapaj traži.
Zraka, samo mi zraka dajte,
Samo mi... zraka.

Ponavljam stihove

Za ljubav mrit
Ne treba
Za ljubav sebe dat
Za ljubav u ljubavi
Sebe imat.

Od lipote ostah bez daha,
Bez daha, bez života,
Bez ljubavi pisnika
Samo gola duša osta,
Čaša vina,
Ponavljam svoje stihove...

Iz ljubavi dođoh na svit
Za "nju" izgorit,
Pa nestat,
Pa se izgubit
I nikad ne nać.
Ponavljam svoje stihove.

Doživija san jubav

Misleć da je živim,
Da mi zraka daje,
A vidin da nije.
Živija san jubav.

U boli satkanoj,
U tupini tila,
Odlazi od mene,
A mene ostavja.

Doživija san jubav,
More bit za niki drugi svit,
More bit za dušu šta osta.
Doživija san jubav.

Ne mogu više vako
I odlazin polako,
Putima samo meni znanin,
Mir i spokoj nač.
Doživija san jubav,
A zašto?

Nebo se buni

Grmi, siva,
Vitar jak.
U kantunu vas drćen,
Niko mi uzima mene.
Držim se,
Nedam se.

Sve šta tražin,
Jubav.
Sve šta dajen,
Jubav.
Ne uzimajte mi
Jubav,
Ne uzimajte mi.

Otvorit će se more,
Otvorit za me.
Po dnu ću odit,
Po dnu,
A za jubav.

U nebo duša ide
Mir i spokoj da bi našla.
Tilo ostavjan vama,
Vama koji ne znate šta je
Jubav.

Grmi, siva,
Nebo se buni,
Osmih titra,
Više ne drćen,
Ni me straj.

Nemoš mi jubav

Sve mi moreš uzet.
I tilo ću dat,
Oli tebi, oli Bogu.
Jubav mi ne moreš uzet.

Čeka san godinama.
Bilo dana i vaki i naki,
Bilo leda ka i sunca.
Nemoš mi jubav uzet.

Neka san doživija.
I neka mi teško.
Jubav boli.
Nemoš mi jubav uzet.

Ne mogu zaustavit
Kako suze, tako tebe.
Da sam se,
Al jubav mi ne moš uzet!

Pišen ti ja

Pišen ti ja
O putima ovozemaljskim,
O putima trnovitim,
O putima,
Pišen ti ja!

Nit djela,
Nit nedjela,
Nit zime,
Ka ni lita.
Pišen ti ja
O putima!

Nit prkosa,
Nit inata,
Ruka pružena.
Pišen ti ja.

Za mraka dan vidin,
Za zoron radost ćutin,
Iz ljubavi nastah,
Za ljubav ostah.
Pišen ti ja!

Jato golubova zoron
Proleti,
Ustah...
Nit prkosa,
Nit inata,
Ruka pružena.
Pišen ti ja.

U vrtlogu

U vrtlogu san života,
Vatam zrak, no na kratko.
U vrtlogu san.

Tilo taknem, tupa bol.
Srce i sve s njen
Oće vanka.
U vrtlogu san.

Gubim razum, no ne puštam se.
Nestajem.
U vrtlogu života san.

O ljubavi toliko napisah,
No ni za šta.
Ona došla, a sve boli.
Dobro dok je boli, živ san.

U vrtlogu života san.

Ostah sa sobom
U vrtlogu života,
Zraka ima ka i boli,
Ostah sa sobom,
U vrtlogu života!

Tuga

U tuzi mojoj mrjet valja,
Putima odit da bi nebo taka,
Tuga moja, osta.

Pláč diteta, suze čovika.
Bosih nogu iđen,
Put ne dodirujem,
U nebesko plavetnilo
K "Njemu".
Tuga osta.

Da mi je čovik ostat,
Na se viknit,
Sebe štipnit,
Pa i nasmijat.
Tuga osta.

Tuga osta,
Ne znan za čin.
Malo jubavi
Ka i pisme iz života,
Radosti dice,
Ka i sviju.
"Ona" osta.

Gurnen ploču
Jer to mogu,
Otvorin prsa,
Pa vapijen,
Šta bilo i ne bilo.
Života oću!

Duša pisnika

Umorna duša pisnika,
Tražeći mir,
Polako,
Pokušava dohvatit,
Dohvatit ono
Šta je čeka
Cili život.
Umorna duša pisnika...

I ćuti on vonj
I ćuti korake
Samo on i "ona".
Umorna duša pisnika...

I pusti je da otiđe
I pusti je prostranstvima neznanim.
I nije mu ža.
Il se vrati, il ne vrati,
Umorna duša pisnika...

Kako ga vidin, a mogu,
Kako mu gordost na obrazin,
Kako mu sjena jubavi titra,
Kako dušu vraća, a ne more,
Kako traži, a ne pita
Kamo duša pisnika ode?
Kamo?

Ironija duše

Satkana od niti
Što kraj tebe proleti
Ka vitar ladni od
Sivera kad pune, a
Dobro donit ne more
Ironija duše tvoje!

Stani, ne daj sebe,
Čvrst ka stina budi.
Duši svitlost daj
Ka i zora šta u škoje gleda
Virujuć, u more mirno
Puno hrane i života.

Pa opet koje li pravde
Istine i ne znam čega.
Ostaviše mene
Da na ovoj karti
Zanavik večeram,
Napišen ironiju duše moje.

Puno njih ne dočekah.
Gladni, mrzli žedni
Sjaj u oku osta,
Ka i ovo šta imamo
A "imamo".
Ironija duše sviju nas.
Počivali u miru...

NE KALAJEN OSMIJ OVI

Mojoj materi

Koliko traje treptaj
Oka moga,
Toliko je i nit tanka,
Da nismo zajedno
Moja mati...

Bilo oko vrtla
Ili s imena tvoga,
Bilo konobe
Ka i vina,
Pratiš me,
Ka i ja tebe,
Moja mati.

Tuge nema
Ka ni čežnje,
Samo mir i
Spokoj,
Ka sunce u zoru
Šta me snena budi.
"Sokol" se javi,
Moja mati.

Putima tvojin iđen,
Ni tren da pogled skrenen,
Dobrote i poniznosti,
Za tebe ,
Ka i za mene.
Moja mati.

Dite

Iz ljubavi znane il neznane,
Iz želje za ovin il...
Iz ljubavi uvik,
Otvori oči i zaplače.

Koliko pisme i veseja,
Koliko brige i nježnosti,
Koliko ljubavi i odgovornosti.
A ono kaže:
Eto me!

I ne bi svita,
Zemlje, zraka, vode, vatre,
I ne bi nas.
A ono kaže:
Eto me!

Eto me majko,
Eto me ćaća,
Eto me živote.
Eto me di pripadan,
Uz Božji blagoslov.
Eto me!

Evo ga ide

Kako loza, list pusti,
Kako trišnja, višnja,
Kako,
Kako nebo, sunce,
Ka i kišu,
Ka i vitar,
Kako,
On dolazi,
Sin moj...

Ne moš pogled skrenit,
Ne moš rič izustit,
Kao da ti Bijakovo dolazi,
More se otvori.
Kako,
Evo ga ide,
Sin moj.

Kako vrime zaustavit,
Ne moš,
Kako svit zaustavit ,
Ne moš,
Kako njega prominit ,
Ne moš,
Sin moj.

Šta mogu,
Ruke raširit,
Srce otvorit,
Dušu dat,
Jubav ka i sebe.
I bi tako.
Zanavik.
Sin moj...

Moja ćer

U očima vidin nebo,
U prsima jubav,
U tilu hrabrost.
Moja ćer...

Života dija mene,
Čvrsto postojano,
Moja ćer...

Pute ne znan, no vidin,
Cviće i zelene ledine,
Radosti i veseja,
Dice,
Moja ćer...

Bože moj, fala,
Njoj radost i sriću
Meni mir,
Svima život!
Moja ćer...

I da kažen išta
Puno bi bilo,
Na ovo mrvu bile karte
Što me na tren,
Veže s njon,
Moja ćer!

O radosti života življenog...

Prijatej Anđelo

U malom selu Sriduši,
Na kominu Arapovu,
Upozna san čovika,
Radnika, težaka,
Pjesnika.

I ne bi u tom ništa čudno.
Da.
Upozna san čovika,
Na kominu Arapovu,
Uz bukaru vina.

Selon kad prođe
Radost dice čujen.
U vinograd ulize,
A loza se savije,
Savije od truda
Čovika, radnika, težaka,
U duši pjesnika.

Darujem mu podikad sebe
Da bi naša svoj mir
Ka i svi uz njega,
U vrimenta koja nan dolaze.
Mira, jubavi, pisme
Na kominu Arapovu,
U selu Sriduši,
Zanavik!

O Sridušo

O sridušo, selo moje malo,
Sritna čovika od mene napravi.
Oj, Sridušo!

Pisme, vina ka i rađe
U tebi uvik nađen,
Ka kominu Arapovu
Šta selo mora imat.
Oj, Sridušo moja!

A toliko toga proživih
S tobom,
Bog da i još ću
S prijatejima život činit,
Jubav ka i sebe dat.
Oj, Sridušo moja!

Zanavik,
Sridušo moja
Zanavik.

Konoba

Zidove od kamena gledan.
Rukon žujavon rađeni,
Ka jedan pokraj drugog stoje,
U miru konobe svoje.

Kad bi znali reć
Kroz godine postojanja
Šta sve vidješe i
Na tren in i suzu mogu vidit.

Konoba...

Ka ledina puna cvića
U proliće kad zavonja
Ćutin ono njeno šta da
Za čovika mala ka šta san ja.

I rodi se ona
U svitlu novom,
Za jude dobre voje,
Za dicu punu smija,
Ka i mater kad ulize
Na obrazu sriću vidiš
Konoba!!!

Ne moš više, a moga bi
Na ovoj karti biloj napisat,
Ostavih štogod za prijateje,
Za vrimena buduća,
Pisme i lipce riči,
U kunobi šta mi srce uze.
Mene mala čovika,
Sritna i beričetna, u selu
Sridušī...
Konoba!!!

Slavuji

U dvore mi stigli noćas,
Razbudiše selo moje,
Kako cvit, kako trava,
Kako mene čovika mala...

I ne kalajen osmij ovi
Šta mi na obrazin leži,
Srce mi tuče,
No ne more vanka...

Izgubljen ka dite
Šta leđinama trčkara,
Tako i ja u selu mome
Istinu vaja reć...

I drži me još
I ne kalaje
I ne triba,
Samo pisma slavuja
Ostala u meni...

Cvit u kamenu

Vidija san cvit u kamenu,
Vidija san cvit u kamenu
Kako zoron ranom
Svoje latice otvara.
Vidija san...

I priđen mu polako,
Meko ga dodirujem,
Obraz svoj prislonin.
Vidija san cvit u kamenu...

Nudin mu vode,
Neće.
Nudin mu jubav,
Neće.
Nudin mu dobrotu,
Neće.
Vidija san cvit u kamenu...

Okrećen se, moran daje.
Bacan pogled.
Zatvara se.
Vidija san cvit u kamenu,
Vidija san pupoljak jubavi.
Okrećen se,
Moran daje...

JUBAV KA I SEBE PROSTIREN

Onoj koju volim

U strahu ćeš bez ljubavi
Bit,
Bez ljubavi sebe
Ne imat,
A volin te...

I skini sve ako moreš,
Otvori njidra svoja,
Ona tribaju ljubav.
O, volin te...

Teško pišen večeras.
Spoznaja moja,
Strahovi tvoji,
Jubavi...

Doći ćeš znam.
Strahovi s tobom,
Ja u ljubavi sa sobom.
Doći ćeš...
A ne znaš da te volin.

Volin te

Kako ti reć
Kad te vidin,
Kako?
Lakše mi vako,
Moja olovka, moje pero,
Komad karte neispisane.
Lakše je...

Volin te ljubavi moja,
Volin, kako lako, a
Ne mogu ti reć.
Tonin, padan,
Pa se dignen.
Volin te ljubavi...

Ostaću sa sobom
I neću ti reć,
Jer ne mogu,
Ne mogu,
Jubavi moja.
Volin te,
Volin,
Jubavi...

Neznanoj

Di me puti vode
Od straha neznanog
Pokazujuć sebi
Da ponekad
Ni ja pute ne znan...

A tija bi
Sist je na kolino svoje,
Priču pričat,
Rukon taknit
Pa i dušu dat...

Ćutin vonj prolića,
Ćutin doće,
Ćutin lipotu razgovora,
Ćutin sada samo sebe,
Ćutin proliće
Neznana ženo,
Cviće ti prolitno
Darujen...

Dotakle me

Te oči snene
Dotakle me...
Dušu moju polako,
Polako otvaraše.

Te oči snene.
Eh, da mi je igre,
Pisme, veseja,
Sebe dat,
Za te oči snene.

Pa i sebe otvorit
I dat se.
A moga bi.
Straha nesta,
Dotakle me...

I stanem na tren,
Osluškujem,
Osjećam,
Te oči snene.
Dotakle me!

Daleko, a blizu

Na otvorena vrata
Litnjeg dana, godine ove,
Ugledah...

Na pragu stoji
Anđeo...
Što ga Božja ruka posla,
U dvore moje.

Ni vridno mene,
A za mene,
Bog posla lahor
Do duše moje.

Za reć, mene mala čovika,
Tila otvorena, pa šta je
Spremno dušu moju
Na stol stavih,
Ženi neznanoj,
A znan da ni tako!

Čekan te, no ne dugo,
Anđele duše moje,
Da istinu kažeš
Judima dobre voje.

I evo me,
Na godinu sedmu,
Skinuh robu svoju,
Gol ostah,
Za tebe "evo",
Ka i za cili svit, vodilja budi.
Ponizno čekah!

S jubavju duši mojoj...

Rukama ću svojin

Rukama ću svojin
Tebi, sebe dati,
Rukama svojin.

Rukama svojin,
Rukama svojin, ka list s loze
Stati.
Rukama svojin.

U dane juga
Šta mi vonj ljubavi nosi,
Poniznosti, oprosta od grijeha,
Rukama svojin.

A tija bi samo čovik bit,
Tebe vidit, rukama,
I rukama svojin,
Žujavin od rađe
Posteju namistit.

Ne prođe dan,
Ne prođe...
Da te rukama svojin,
Da te rukama svojin ne zagrlin,
Tebe neznana ženo...

U zagrljaju miris osta,
Miris suva juga.
Pogledah na oblak...
Ne bih li te...

Rukama svojin, dotaka.
Jubavi...

S usana

S usana nedirnutih,
S usana toplih,
S usana njenih,
S usana,
Samo osmij osta...
S usana mojih,
S usana,
S usana dah života,
S usana,
S usana samo dah...

I bi usana njenih,
S osmijom,
S dahom,
S teplinom,
Sa životom,
S usana njenih...

Di si

Na gornjoj Moči
Voda teče...
Napih se...
Di si...?

Ne moš oči otvorit,
Ne moš puten proći,
Ne moš, a moraš,
Morat, a tija ne bi.
Di si...?

Do čeg mi stalo
U ovu priču stati neće.
Neće, ni kraja ka ni...
Di si...?

Tija bi, a ne mogu
Obasjat zoru moju,
Osmij dat, pa se maknit.
Od ljubavi zastah, na tren.
Hoću li moći...

Dirat neću, a moga bi
Snene oči probudit,
Od tebe sunce napravit.
Bez tebe ne mogu.
Di si...?

Na ledini punoj cvića
Osta miris tvoj,
Srce kaže zanavik.
Ja osta, a di si ti?

Otišla je

U beskrajnu plavetnila neba
Di je jedino ja mogu naći
Otišla je...

Otišla je,
Putem svojim, davanja i moranja,
Otišla je.
Znam, otišla je.

I put mi pokazala
I rekla kako ću
I srce mi otvorila
I ruke pružila,
No otišla je.

Bosih nogu priko kupine iđen,
Bol ne osiđan jer to je prošlost,
Ditelinu uziman i jubin,
Fala ti Bože na svemu,
Fala ti.
Ne, ona otišla ipak nije!

Žena

Boli svoje sebi
Ostavljam,
Prošlost svoju
Vitrina davno
Dah.
Jubav ka i sebe
Prostiren,
Prostiren na lancun
Bili...

Ne vidin daleko,
Samo danas
Dan ćutin.
Njega ka i sebe...

I ne bi li pisme
Pisme i veseja
Pisme...

Kostela lišće molala,
Zavonjalo,
Stol je namišćen.
Sija san i čekan...

Zagrljaj

Sve je stalo.
Dodir tila ćutin,
Nema riči,
Niti ona triba...

Tilo vapije
Uzmi me,
Drži me,
Ne daj me,
Tilo vapije,
Duša moja,
Samo tvoja je...

Stisak polako popušta,
Tila se razmiču.
Puštan je,
Puštan
I jopet ćutin srce.
Ono kaže,
Dobro je...

Odvest ću te

Odvest ću te tamo di...
Odvest ću...
Tebe odvest!

U svit ljubavi...
U svit tebe same,
Odvest ću te ljubavi!

Ni kraja ka ni,
Ni kraja ka ni ljubavi,
Odvest ću...

Sebe do tebe,
Tebe odvest ću...
Znam da čuješ
Kako ti tako i...
Odvest ću te...

Na stolu svića
Plamen ima,
Ne dam da stane
Ka ni...
Jubav, ljubavi.

Odvest ću te
Jubavi...

Kako mi...

Kako mi tvoje riči,
Osmij,
Ruke tvoje,
Kako mi dah
Tvoj,
Kako mi fali
Kako mi...

O kako mi...
Bila roba,
Bose noge,
Kosa crna,
Kako mi
O...

Pod kostelon
Kušin stoji,
Niko ne sid, i
Kako mi
O kako mi,
Oči tvoje,
Kako...

Vidiš li me

Di mi oči sjaje,
Di mi misli iđu,
Vidiš...
Vidiš li me?

Vidiš li sebe u meni?
Vidiš...
Na tren
Strah u meni,
Cipan se cili...
Vidiš li me?

Pa otvorin oči,
Pa ponistru,
Pogled prima suncu,
Jutro život da
Ka i ti kad vidiš
A vidiš me...

Eh...
Sjeta osta,
Zalaz sunca,
Čekan jutro,
Ako Bog da
Pogled uprit prima istoku.
Vidiš li me?

Samo jedna

O hrabrosti koje nemaš,
Na kolina kleknuh,
Savih se ka mladica
Niz vitar uz tavtinu.
Mir.

Oprosti, ne tražim,
Oprost ti dajen
Jubavi,
Samo jedna.

Da mi je sebe nač,
Pa tebe srist,
Pa stat,
Pa mučat,
Samo gledat,
Jubavi.

Gurnin koltrinu s ponistre
Ne bi li ugleda,
Ne bi li čuja,
Pa i vidija,
Jubav samo jednu.

Vrime neda, a to san ja,
Samo vonj tila tvoga osta
I ne triba otić,
Dok pišen
O jubavi.
Samo jedna!

Oprosti

Tko sam ja
Da od tebe ljubav tražim,
Tko sam ja da u
Oprostu milost dodirujem,
Poljanama mojim punin ljubavi,
Oprosta od tebe molim...

I da mi suza kane,
A neće,
I da mi srce zadržće,
A znan da neće,
Jubavi moja,
Oprosta tražim...

I nije mi teško
Večeras,
Samo dušu molajen,
Pa se sebi vratim,
Oprosta molim,
Jubavi jedina,
Oprosta za oprost!

Daj mi ruku

Daj mi ruku jubavi,
U nemiru duše moje,
Daj mi ruku
Jubavi daj mi...

Putima nama znanim
Vodi me jubav.
Daj mi ruku,
Smiri me...

Dlanovima svojih približi me,
Stisni me jako.
Treperin ka list.
Daj mi ruku jubavi,
Vodi me...

Ćutin trepet duše
U prsima,
Ruke nema
Ka ni dlana,
A tija bi.
Daj mi ruku,
Jubavi!

Sa znan

S jeseni žuto lišće
Sa znan kako dolazi,
Sa znan kako ljubav
Kako ljubav prolazi,
Sa znan.

U tajnoj ljubavi bija san,
Dušon, ne i tilon,
Sa znan kako nisan,
Kako tilo nisan,
U ljubavi tajnoj bija...

I satkan san sav
U boli ljubavi svoje,
Bez kruva i vode,
Bez duše i tila,
Sa znan...

Pomičen sebe naprid
No vidin da stojin,
U ljubavi stojin.
Osta samo jedno,
Jedno veliko,
E!
Sa znan, nije
Gotovo u ljubavi tajnoj.

Praskozorje

Za dana utonen u san
Čekajuć novi dan.

Na tren me probudi lahor
Prolitnje noći.

Zvizde pokazuju put
Kamo triban poći
Ne bi li me taklo
Nešto lipo i toplo
U prolitnjoj noći.

Jubin te oči,
Jubin te oči
U praskozorje prolitnje noći,
Čekam je,
Čekam te oči!

Skinija san sve sa sebe
I zapliva prima suncu
Siguran da u daljini
Vidin te oči,
Vidin te oči.

Umor uzima tilo,
Puštan se moru,
Tonim polako ka,
Ka i želja moja
Za vidit te oči,
Vidit te oči!
U svit zore prolitnje noći.

Dašak vitra

Šta ti vonj tvoga tila
Pripozna,
Donese ti tebe,
K sebi,
Dašak vitra.

A malo je judi
Da bi tako sebe našli,
Dašak vitra donese,
Ona.

I prostren bili lancun
Isprid svog života,
Putima svojih,
Biline čistoće,
Iskrenosti,
Poniznosti,
Prid "Njin",
Dašak vitra.

I sa mi dolazi,
Da me uzme
Vakoga kakvi san,
U službi naroda,
Ka i za sebe.
Dašak vitra.
Donese ona.

Milo moje

Tako san mali u
Tvom zagrljaju, mило moje,
Tako san mali, a
Velik,
Milo moje...

I otvorin tvoja njidra
I povirin unutra
I nađen dušu,
Milo moje,
Dušu tvoju, mило moje.

I ne boj se, mило moje
I ne boj se lipote radosti,
Života jubavi,
Ne boj se, mило moje.

I kad odeš mило moje,
Potrči, poskakuj,
Milo moje,
Poskakuj,
Milo moje,
Jedino!

Stigoh

U dvore njene
Stigoh...
Govorit ne mogu,
Stigoh.

U polja maka, u polja,
Stigoh...
Vrata nema, otvorena su!

Stavih dušu na kartu,
Stavih tilo ka i...
Stigoh.

Noći ove...
Zorom stigoh...
U polja makova,
Zorom.

Noć mi da zoru,
Polja sriću.
Usta napokon otvorih,
Stigoh,
Stigoh ljubavi...

Da ti napišem

Na ponistri mira moga,
Di svako jutro kostelu gledan,
Pa malo nju, pa prima istoku
Pa malo...

Da ti dan šta smin,
Da ti ne dan, a tija bi,
Razumit oćeš
Kad ti napišem nešto.

Bila roba, tilo ispod,
Tilo čisto, no...
Tilo čisto, a vezano,
Vezano lancima šta i život ne daje.
Kanad ti napišem nešto.

Vrime nemoš uteć,
Vrime, ti i ja,
Uzima i daje.
Osta bila roba,
Nada ka i čežnja
Kad ti napiše nešto,
Kao, vrime ti i ja.

Uzdah moj, ka i njega
Čekat nemam,
Sloboda jubav da
Da ti nešto napišen,
A evo...

Nosim ti sebe

S vagunima mora
Oko sebe,
Kvintalima grožđa
U žepin mojih gaća,
Pune kašete zemje,
Zemje koja život
Znači...

Ne tribaš ništa reć,
Niti išta napravit.
Uzmi more kao suzu,
Napuni barila vinon,
Posadi i posij,
Šta život znači...

Ja ću doć
Kad zora zarudi,
Kad pivac zapiva,
Ka cviče zavonja,
Ka život kaže
Da je život.
Nosim ti sebe ljubavi.
Ja ću doći...

Na vrh oblaka

Vidin je na vrh oblaka
Lica ozarena,
Srca otvorena ka i
Ka i duše svoje
Vidin je...

Eh, da mi je lica ozarena
Na dlanu desne ruke moje,
Šapat u uho,
Lipa rič.
Vidin je...

Vidin je, sva u bilini
S pismon anđela na usni.
Dodirujuć tabanom more
Meko iđe svoj in puten,
Vidin je...

Prostre lancun bili na posteju,
Pogleda uprtog u sunce šta izlazi,
U očima čežnja,
U prsima mir,
U desnom oku suza,
Oće li, oće li kogod, oće li?
Vidin je...

Ona koja priča slikama

O, radosti, evo me...
U traženju sebe...
Pronađoh
Onu koja priča slikama...

Radost spoznaje života,
Poniznost, ljubavi.
Sebe spuštam na
Kolina
Onoj koja priča slikama...

Molitva moja uslišana,
Tih sam ka prolitnja noć,
Sloboda moja u ljubavi
Njoj...
Koja priča slikama.

Vice Bušelić

SAMO JUBAV

Prolazeći kroz život često smo zatečeni u besmislu svijeta, govorom u nijemom, a onda nas Bušelić oduševi radošću stvaranja, stvaranja kojim je svatko od nas dotaknut našim nastankom, više ili manje. Čitajući njegove stihove bivamo oplemenjeni.

Desetljeća su na pjesnikovu licu urezala pričljive brazde kao nijeme svjedoke svega što mu se događalo. Bilo je života u dobru i zlu, poplava emocija, suša, borbe za opstanak, ljubavi i suza. Sjaj u njegovim očima nije se ugasio, snaga nije napustila njegove ruke. Primao je poruke vjetra, cvijeća, plodova zemlje...slušao druge, učio od njih, a danas je autentični pjesnik svoje sredine. Osjeća da ga ljudi vole i razumiju. Njegove riječi lete na nevidljivim krilima i olakšavaju bremenitu sadašnjost.

U stihovima Vice pohranjuje sjećanja i ne želi ništa skrivati. Svjetlo i tama, nada i beznade, ljubav i strah nisu nikada jako udaljeni i toga postajemo svjesni tek nakon žestokih unutarnjih bitaka.

Bušelić je kroz bol stupio u svoje srce, prihvatio odgovornost za vlastiti identitet, a okrenuo se novom, slobodnom, radosnom životu. Sam je i svoj, sposoban dati se čitatelju kroz stihove, a da se ne odrekne svog identiteta.

Njegova poezija zrači i stalno ga goni neki viši Pokretač da radi to što radi. Rukopis mu je nebrušen, nepravilan poput gromade kamena odvaljene s Biokova. Bušelić ne zna zašto piše niti kako to radi i njegova potreba da stvara je uvjetovani refleks s malim mogućnostima da ga isključi.

KAZALO:

PJESNIČKI ODJECI BUŠELIĆEVE ZBIRKE SAMO JUBAV 5

NIT NERASKIDIVA 7

Čovik	Putujem
Put ovozemaljski	Kako mi znači
Kad ne mogu ja	Na izlasku sunca
U miru nemira	Odnekud
Pusti me vitrima	Za nika nova vremena
Tako sam mali	Znaš li kad ti je svejedno
Za znane i neznanne	Zraka mi daj
trenutke	Ponavljam stihove
Zanavik	Doživlja san ljubav
Vrime	Nebo se buni
I to je život	Nemoš mi ljubav
Zašto	Pišen ti ja
Imati sebe	U vrtlogu
Na tren zastah	Tuga
U pustinji sam	Duša pisnika
Da mi je suze sakrit	Ironija duše
Mislim	

NE KALAJEN OSMIJ OVI 41

Mojoj materi	O Sridušo
Dite	Konoba
Evo ga ide	Slavuji
Moja čer	Cvit u kamenu
Prijatej Anđelo	

JUBAV KA I SEBE PROSTIREN 51

Onoj koju volim	Vidiš li me
Volin te	Samo jedna
Neznanoj	Oprosti
Dotakle me	Daj mi ruku
Daleko, a blizu	Sa znan
Rukama ću svojim	Praskozorje
S usana	Dašak vitra
Di si	Milo moje
Otišla je	Stigoh
Žena	Da ti napišem
Zagrljaj	Nosim ti sebe
Odvest ću te	Na vrh oblaka
Kako mi...	Ona koja priča slikama

VICE BUŠELIĆ SAMO JUBAV

78

Vice Bušelić

Rođen 14. kolovoza 1956. godine u Makarskoj. Odrastao u okružju Koče, Gomilice i Banjebrda u Tučepi - Prida Pela, sretna djetinjstva ko i svako drugo dite u selu. U 24. godini odlazi u Makarsku gdje nakon nekog vremena zasniva obitelj. Rodenjem sina Tea 1983. i kćeri Lee 1985. ispunjava ga istinska radost. Godine 1989. otvara prvi restoran. 1991. u rujnu, kao dragovoljac kreće u Domovinski rat priključivši se 156. Brigadi - 1. Biokovska baterija 120 mm. Teško ranjen na Osojniku u lipnju 1992. te obolio od ptsp-a. Nakon dugotrajnog liječenja i odlaska u invalidsku mirovinu, seli se u Gornje Tučepi, počevši se baviti slikarstvom, pisanjem i Reikijem.

